

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **I., s.r.o.**, so sídlom v B., v dovolacom konaní zastúpeného Mgr. S. M., advokátkou so sídlom v B., proti žalovanému **T. O.**, bývajúcemu v T., v dovolacom konaní zastúpenému JUDr. M. C., advokátom so sídlom v T., **o ochranu práv z ochranej známky**, ktorá vec sa viedla na Okresnom súde Trnava pod sp.zn. 16 C 61/2007, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 14. marca 2011 sp.zn. 23 Co 69/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v sume 227,98 € do troch dní, na účet jeho zástupkyne Mgr. S. M. vedený v D., a.s., č.ú. X..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava (súd prvého stupňa) rozsudkom z 10. decembra 2009 č.k. 16 C 61/2007-148 v spojení s opravným uznesením z 8. februára 2010 č.k. 16 C 61/2007-175 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 6 600 €. Žalobu vo zvyšku zamietol. Žalovanému uložil aj povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu jeho trov, priamo žalobcovi 1 991,64 € a jeho zástupkyňi 2 098,22 €, všetko do troch dní. Pri rozhodovaní vo veci samej vychádzal z toho, že žalovaný svojím konaním zasiahol do práv žalobcu z ochranej známky. Keďže zásahom žalovaného bola žalobcovi spôsobená i nemajetková ujma, patrí mu aj primerané zadost'učinenie. Žalobca sa z tohto dôvodu domáhal peňažného plnenia v sume 500 000,-- Sk (16 596,96 €), z ktorej súd s prihliadnutím na okolnosti prípadu za primerané považoval len plnenie v sume 6 600 € a preto žalobu vo zvyšku zamietol.

Krajský súd v Trnave (odvolací súd), konajúci o odvolaniach účastníkov, rozsudkom zo 14. marca 2011 sp.zn. 23 Co 69/2010 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a o trovách konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na ich náhradu. Pri rozhodovaní o veci samej sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a preto podľa § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho konania, zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov (O.s.p.) sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa uviedol aj ďalšie dôvody.

Proti rozsudku odvolacieho súdu žalovaný podal dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že konanie odvolacieho súdu, a rovnako i konanie súdu prvého stupňa, má vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), že rozhodnutie odvolacieho súdu, a rovnako i rozhodnutie súdu prvého stupňa, spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), „a súčasne ide o odňatie možnosti konať pred súdom“ (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. c/ O.s.p.). Podľa žalovaného nesprávne právne posúdenie veci súdmi spočíva v použití právnej normy, ktorá v rozhodnom období nebola účinná; v čase údajného zásahu do práv žalobcu bolo znenie ustanovení § 26 ods. 4 a § 30 ods. 4 zákona č. 55/1997 Z.z. o ochranných známkach iné než uviedli súdy, resp. také ustanovenie ešte nebolo účinné. Inú vadu, ktorá mala za následok neprávne rozhodnutie vo veci a ktorou sa mu tiež odňala možnosť konať pred súdom, vidí žalovaný v tom, že súdy riadne neodôvodnili svoje rozhodnutia o peňažnom plnení. Podľa ustanovenia § 26 odseku 3 zákona č. 55/1997 Z.z. v znení v čase údajného zásahu (teda nie § 26 odseku 4, ako to nesprávne uviedli súdy), ak bola zásahom do práv z ochrannej známky spôsobená nemajetková ujma, má poškodený právo na primerané zadosťučinenie, ktorým môže byť peňažné plnenie. Podľa tohto ustanovenia teda primerané zadosťučinenie môže mať aj inú formu než peňažnú. Ak už súdy otázku, či tu bol zásah do práv žalobcu z ochrannej známky, posúdili kladne, mali, s analogickým použitím ustanovenia § 13 Občianskeho zákonníka, riadne odôvodniť, prečo z možných foriem zadosťučinenia „si zvolili“ práve peňažnú formu. Žalobca okrem uvedeného vidí odňatie možnosti konať pred súdom aj v tom, že súd akceptoval „falošný dôkaz“ – údajný výtlačok z jeho web-stránky zo 4. apríla 2006, ktorá stránka v čase získania tohto dôkazu ešte ani nejestvovala). Z týchto dôvodov žalovaný navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, a pre rovnaké vady i rozsudok súdu prvého stupňa, zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že tvrdenia žalovaného o vadách konania, ktoré by zakladali prípustnosť jeho dovolania, nie sú opodstatnené. Navrhol preto dovolanie odmietnuť. Pre prípad, že by sa dovolací súd zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, navrhol ho „potvrdiť“. Tiež navrhol, aby dovolací súd mu priznal náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie žalovaného, ako subjektu oprávneného podať tento mimoriadny opravný prostriedok, smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom. Dospel pritom k týmto záverom:

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov v občianskom súdnom konaní osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno úspešne napadnúť (len) právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, ani to však v každom prípade, ale iba vtedy, ak podanie dovolania pripúšťa zákon. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením vecí, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má (a to je potrebné osobitne zdôrazniť) prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.). Spôsobilým dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. teda nie je nesúhlas dovolateľa s vyhodnotením dôkazov odvolacím súdom (porovnaj R 42/1993).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Keďže v preskúmvanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom vo výroku svojho rozhodnutia nevyslovil prípustnosť dovolania, ani nebolo potvrdené rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4, a vo veci samej dosiaľ nebolo dovolacím súdom vydané rozhodnutie, ktoré by bolo pre odvolací súd záväzné, je nesporné, že prípustnosť dovolania žalovaného z ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. vyvodit' nemožno.

Nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ktorým je dovolanie v danej právnej veci tiež odôvodnené, je síce prípustným dovolacím dôvodom, samotný tento dôvod ale prípustnosť dovolania nezakladá. Ako už bolo uvedené vyššie dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Prípustnosť dovolania nezakladá ani tzv. iná procesná vada konania (vada, ktorá nie je uvedená v ustanovení § 237 O.s.p.); takáto vada je preto významná len v prípade, že dovolanie je v danej právnej veci prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to dovolateľ namieta alebo nie) neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti *každému* rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných vád vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad, že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Dovolací súd sa pritom so zreteľom

na obsah dovolania osobitne zameraná na otázku, či konanie nie je postihnuté vadou uvedenou v ustanovení § 237 písm. f/ O.s.p. Dospel k záveru, že konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu takéto vady, a teda ani vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., nemajú.

Dôvodom, zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., je vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Dovolací súd nepovažuje za opodstatnenú námietku žalovaného, že v konaní mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., a to tým, že súdy nijak neodôvodnili, prečo z možných foriem zadosťučinenia „si zvolili“ práve peňažnú formu. V preskúmvanej právnej veci súdy „si nezvolili“ formu zadosťučinenia za zásah do práv žalobcu z ochrannej známky peňažným plnením; zadosťučinenia takou formou sa domáhal žalobca. Súdy konajúce o žalobe o splnenie tejto povinnosti mohli posúdiť iba to, či žalobcovi patrí zadosťučinenie v ním uplatňovanej forme a v akom rozsahu, nemohli sa ale bez návrhu rozhodnúť o inej forme zadosťučinenia, a nemali teda možnosť výberu z do úvahy prichádzajúcich foriem zadosťučinenia. Posúdenie, či žalobcovi patrí právo na zadosťučinenie v peniazoch a v akom rozsahu, je posúdenie otázky právnej, proti ktorému možno úspešne namietat iba v prípustnom dovolaní.

Keďže prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodit' z ustanovení § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného podľa § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Žalobca mal v dovolacom konaní úspech, preto mu patrí právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). V dovolacom konaní žalobcovi vznikli trovy

v súvislosti s odmenou za právne služby poskytnuté advokátom. Odmena za jeden úkon právnej služby činí sumu 220,77 €, pričom patrí za jeden úkon právnej služby a to písomné vyjadrenie k dovolaniu z 27. júla 2011 (§ 10 ods. 1 v spojení s § 14 ods. 1 písm. b/ vyhl. č. 655/2004 Z.z.) a jeden krát režijný paušál v rozsahu jednej stotiny výpočtového základu za úkon právnej služby (§ 16 ods. 3 uvedenej vyhlášky) v sume 7,21 €. Celkove vznikli žalobcovi trovy v sume 227,98 €, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť na účet advokáta žalobcu (§ 149 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 6. októbra 2011

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová